

Elias - Nummer tolv

Hver dal skal ophøjes

Jeff Pippenger

2023-10-17

Vi behandler stadig Elias som et profetisk symbol. Elias forkyndte for Akab, at der ikke ville komme regn, undtagen ved hans ord i tre år.

Og Elias, tisjbitten, som var blandt Gileads indbyggere, sagde til Akab: Så sandt Herren, Israels Gud, lever, for hvis ansigt jeg står, skal der i disse år hverken være dug eller regn, uden efter mit ord. 1 Kong. 17,1.

Kristus oplyser os i Lukasevangeliet om, at de tre år faktisk var tre og et halvt år.

Og han sagde: Sandelig siger jeg jer: Ingen profet bliver modtaget i sit eget fædreland. Men jeg siger jer i sandhed: Der var mange enker i Israel i Elias' dage, da himmelen var lukket i tre år og seks måneder, da der var stor hungersnød over hele landet; men Elias blev ikke sendt til nogen af dem, undtagen til Sarepta, en by i Sidon, til en kvinde, som var en enke. Lukas 4:24–26.

De tre og et halvt år fandt sted på Akabs og Jezebels tid og identificerer således de tre og et halvt profetiske år fra 538 til 1798, hvor pavedømmet, fremstillet som Jezebel i menigheden i Thyatira, herskede under den mørke middelalder.

Men jeg har nogle få ting imod dig, fordi du tåler kvinden Jezabel, som kalder sig selv en profetinde, til at lære og forføre mine tjenere til at bedrive utugt og til at spise afgudsofre. Og jeg gav hende tid til at omvende sig fra sin utugt, men hun omvendte sig ikke. Se, jeg vil kaste hende på en sygeseng, og dem, som bedriver hor med hende, i stor trængsel, dersom de ikke omvender sig fra deres gerninger. Og hendes børn vil jeg slå ihjel med død; og alle menighederne skal kende, at jeg er den, som ransager nyrer og hjerter; og jeg vil give enhver af jer efter jeres gerninger. Åbenbaringen 2:20–23.

Jezebels „tid til at omvende sig“ var tre og et halvt år i Elias' dage og tre og et halvt profetiske år fra 538 til 1798 i den mørke tidsalder med pavens forfølgelse. Straffen over Jezebel og Europas konger, som bedrev utugt med hende, var at blive kastet på en seng af trængsel og hendes børns død. Der fandtes trofaste sjæle i den mørke tidsalder, som også var blevet kastet på en seng af trængsel, men de skulle leve. Når man blev kastet på trængslens seng, beroede udfaldet, liv for de trofaste eller død for de utro, på deres „gerninger“. De trofastes seng af trængsel frembragte tålmodighed og liv. Deres seng af trængsel ville ophøre hen imod slutningen af de tre og et halvt år, lige før Elias forlod Sarepta for at befale Akab at kalde hele Israel til Karmels bjerg.

”Følgelsen af kirken fortsatte ikke gennem hele perioden på de 1260 år. Gud afkortede i barmhjertighed mod sit folk tiden for deres glødende prøvelse. Da Frelseren forudsagde den ”store trængsel”, som skulle ramme kirken, sagde han: ”Og dersom de dage ikke blev forkortede, da blev intet kød frelst; men for de udvalgte skyld skal de dage forkortes.”

Matthæus 24:22. Ved Reformationens indflydelse blev forfølgelsen bragt til ophør før 1798.”
The Great Controversy, 266, 267.

Dommen over „trængslets seng“ for pavedømmet ville „dræbe hendes børn med død“, men dommen over „trængslets seng“ indeholdt et løfte om liv for dem, hvis gerninger viste deres troskab, sådan som det illustreres i dødsfaldet af enkens søn i Sarepta.

Og det skete efter disse ting, at sønnen til kvinden, husets frue, blev syg; og hans sygdom var så hård, at der ikke var livsånd tilbage i ham. Og hun sagde til Elias: Hvad har jeg med dig at gøre, du Guds mand? Er du kommet til mig for at kalde min synd i erindring og for at slå min søn ihjel? Og han sagde til hende: Giv mig din søn. Og han tog ham fra hendes favn og bar ham op på loftskammeret, hvor han boede, og lagde ham på sin egen seng. Og han råbte til Herren og sagde: Herre min Gud, har du også ført ulykke over enken, hos hvem jeg tager ophold, ved at slå hendes søn ihjel? Og han strakte sig over barnet tre gange og råbte til Herren og sagde: Herre min Gud, jeg beder dig, lad dette barns sjæl vende tilbage til ham igen. Og Herren hørte Elias' røst; og barnets sjæl vendte tilbage til ham igen, og han blev levende. Og Elias tog barnet og bar ham ned fra kammeret ind i huset og gav ham tilbage til hans mor; og Elias sagde: Se, din søn lever. Og kvinden sagde til Elias: Nu ved jeg på dette, at du er en Guds mand, og at Herrens ord i din mund er sandhed. 1 Kong 17,17–24.

Enken erkendte, at Elias var „en Guds mand“, for „Herrens ord“, som bragte hendes barn tilbage til livet, var ordet „sandhed“. Den tredobbelte handling, hvormed Elias strakte sig ud over enkens søn, blev af enken forstået som „ordet“ i Elias' mund som „sandhed“. Det hebraiske ord 'emeth' oversættes i dette sted som „sandhed“ og repræsenterer Alfa og Omegas skabende kraft. Det er det hebraiske ord, der er dannet af det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav, og det repræsenterer den Kraft, som kan bringe de døde tilbage til livet.

De trofaste modtog, ligesom de utro i det „rum“ af prøvetid, som fremstilles ved de tre og et halvt år, dommen om en „trængselsseng“. Døden blev udfaldet for børnene af den klasse, som fulgte skøgen, der bedrev utugt og lærte hedenskabets læresætninger. Liv blev givet til den anden klasse, som fulgte Elias' anvisninger og troede „sandhedens“ ord.

Enken havde fulgt Elias' befaling om at hente ham noget vand og give ham noget brød, og hendes lydighed mod profetens ord repræsenterer de troende i Thyatiras mørke tidsaldre. (Det er værd at bemærke, at når Elias befaler enken først at give ham mad og derefter give sin søn og sig selv mad, så er det, der fremstilles, at Elias er den første, der modtager maden at spise. Han er den første, der modtager budskabet, og derefter menigheden.) Vi får at vide, at de trofastes gerninger var større ved enden end ved begyndelsen.

Og skriv til engelen for menigheden i Thyatira: Dette siger Guds Søn, han som har øjne som en ildslue, og hvis fødder er som skinnende kobber: Jeg kender dine gerninger og din kærlighed og tjeneste og tro og din tålmodighed og dine gerninger, og at de sidste er flere end de første. Åbenbaringen 2:18, 19.

De trofaste udviste gode »gerninger« i den »tid«, pavedømmet blev givet til at omvende sig, men deres gerninger var til sidst »flere end de første«. Da »tiden« var ved at udløbe, sendte Kristus

reformationens morgenstjerne, som påbegyndte værket med ikke længere at tåle pavedømmet, der lærte kirken at »bedrive utugt og spise afgudsoffer«.

Og den, som sejrer og indtil enden bevarer mine gerninger, ham vil jeg give magt over folkene; og han skal herske over dem med en jernstav; som en pottemagers kar skal de knuses til skår, ligesom jeg har modtaget det af min Fader. Og jeg vil give ham morgenstjernen. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 2:26–29.

Kristus havde „nogle få ting imod“ de trofaste ved begyndelsen af den „tid“, der blev givet pavedømmet til at omvende sig, for de havde tilladt Jezabel, „som kalder sig selv en profetinde, at lære og forføre mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsofferkød.“ Men ved slutningen af „tiden“ ville de trofaste ophøre med at lade pavedømmet fortsætte sine forførelser.

"I det fjortende århundrede fremstod i England Reformationens 'morgenstjerne'. John Wycliffe var reformens herold, ikke for England alene, men for hele kristenheden. Den store protest mod Rom, som det blev ham tilladt at fremsætte, skulle aldrig bringes til tavshed. Denne protest indledte den kamp, som skulle føre til frigørelsen af enkeltmennesker, af kirker og af nationer." The Great Controversy, 80.

Den føde, Guds tjenere spiser, er de læresætninger eller det budskab, de modtager. Utugt er, at kirken benytter statsmagten til at gennemføre håndhævelsen af sine afgudsdyrkende læresætninger. I den „frist“, som Jezabel fik til at omvende sig, flygtede kirken ud i ørkenen for at få beskyttelse.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at de dér skulle føde hende i tusind to hundrede og tresindstyve dage.... Og der blev givet kvinden to vinger af en stor ørn, for at hun skulle flyve ud i ørkenen, til sit sted, hvor hun næres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Og slangen udgød af sin mund vand som en flod efter kvinden, for at den skulle rive hende med sig i floden. Men jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og opslugte den flod, som dragen havde udgydt af sin mund. Åbenbaringen 12:6, 14–16.

Under forfølgelsen under Jezabels og Ahabs tid repræsenterede Obadja den beskyttelse, som ørkenen ydede i pavemagtens tid.

Og Akab kaldte Obadja, som var sat over hans hus. (Obadja frygtede nemlig Herren meget; thi da Jesabel udryddede Herrens profeter, tog Obadja hundrede profeter og skjulte dem halvtredsindstyve i en hule og sørgede for dem med brød og vand.) 1 Kong. 18:3, 4.

Obadjas gerning med at skjule profeterne halvtreds ad gangen i huler er symbolet på det sted i ørkenen, som var beredt af Gud til at nære de trofaste, som nægtede at spise pavedømmets læresætninger, og som også nægtede at antage det vanhellige forhold, der fremstilles ved hendes utugt med Europas konger. Det tidsrum, hvori Elias var blevet ledet til enken i Sarepta for at få føde og beskyttelse mod Jezabel og Akab, var det tidsrum, hvori menigheden flygtede ud i ørkenen, og det sted, som var beredt for dem af Gud, blev fremstillet ved Obadjas gerning.

Elias' skjulested i Sarepta, kaldet „Zarefath“ på hebraisk, betyder renselse. Da den tid, der var givet Jesabel til at omvende sig, var udløbet, gik Elias til Obadja og pålagde Akab at sammenkalde

hele Israel til Karmel.

Og mens Obadja var på vejen, se, da mødte Elias ham; og han kendte ham og faldt på sit ansigt og sagde: Er det dig, min herre Elias? Og han svarede ham: Det er jeg; gå hen og sig til din herre: Se, Elias er her. 1 Kong. 18:17, 18.

Elias' tid hos enken i Sarepta symboliserer den mørke middelalder. I beretningen om Elias og enken samlede hun to stykker brænde, for hun stod for at skulle dø. En enke i profetien er en kirke, og hun repræsenterede kirken i ørkenen, som stod for at dø.

Og skriv til engelen for menigheden i Sardes: Dette siger han, som har Guds syv Ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har navn af at leve, og dog er død. Vær årvågen, og styrk det øvrige, som er ved at dø; for jeg har ikke fundet dine gerninger fuldkomne for Gud. Åbenbaringen 3,1.2.

Hun var i færd med at „samle to stykker brænde“ og forberede sig på sin død, da Elias afbrød hende.

Og Herrens ord kom til ham og sagde: „Stå op, gå til Sarepta, som hører til Sidon, og bliv der; se, jeg har befalet en enke dér at sørge for dit underhold.“ Så stod han op og gik til Sarepta. Og da han kom til byens port, se, da var enken dér i færd med at samle brænde; og han råbte til hende og sagde: „Hent mig, beder jeg dig, lidt vand i et kar, så jeg kan drikke.“ Og idet hun gik for at hente det, råbte han til hende og sagde: „Bring mig også, beder jeg dig, et stykke brød i din hånd.“ Men hun sagde: „Så sandt Herren din Gud lever, jeg har ikke en kage, kun en håndfuld mel i krukken og lidt olie i kanden; og se, jeg samler nu et par stykker brænde, så jeg kan gå ind og tilberede det til mig og min søn, for at vi kan spise det og dø.“ 1 Kong 17:8–12.

Enken i Sarepta samlede „to stykker brænde.“ Enken repræsenterer de trofaste på Jezebels tid. Hendes søn repræsenterer dem, som i Thyatiras historie døde med løftet om at blive oprejst i den første opstandelse.

Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og dom blev givet dem; og jeg så sjælene af dem, som var blevet halshugget for Jesu vidnesbyrds skyld og for Guds ords skyld, og som ikke havde tilbudt dyret, ej heller dets billede, og ikke havde modtaget dets mærke på deres pander eller i deres hænder; og de blev levende og regerede med Kristus i tusind år. Men de øvrige døde blev ikke levende igen, før de tusind år var til ende. Dette er den første opstandelse. Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse: over sådanne har den anden død ingen magt, men de skal være Guds og Kristi præster og skal regere med ham i tusind år. Åbenbaringen 20:4–6.

Enken repræsenterer også de få i Sardes, som var værdige og fik hvide klæder.

Men du har nogle få navne endog i Sardes, som ikke har besmittet deres klæder; og de skal vandre med mig i hvide klæder, for de er værdige. Den, som sejrer, skal således klædes i hvide klæder; og jeg vil ikke udlette hans navn af livets bog, men jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle. Åbenbaringen 3:4, 5.

De, som i den fjerde menighed i Thyatira trofast døde, repræsenteret ved enkens søn, fik hvide klæder i det femte segl.

Og da han åbnede det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de havde. Og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du hellige og sanddru, vil du tøve med at dømme og hævne vort blod over dem, som bor på jorden? Og der blev givet hver enkelt af dem en hvid klædning; og der blev sagt til dem, at de endnu skulle hvile en kort tid, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle dræbes ligesom de, var fuldtallige. Åbenbaringen 6:9–11.

Martyrene fra den mørke middelalder fik givet hvide klæder og fik befaling om at hvile i deres grave, indtil en anden gruppe af pavelige martyrer skulle dræbes, sådan som de var blevet dræbt. De var blevet myrdet af pavedømmet i løbet af tre og et halvt år, og de fik løftet om, at pavedømmet til sidst ville blive dømt, men ikke før en anden gruppe af pavelige martyrer skulle blive myrdet under den snart kommende søndagslovkrise. Søster White knytter martyrernes anmodning om dom over pavedømmet sammen med to passager i Johannes' Åbenbaring.

"Da det femte segl blev åbnet, så Johannes Åbenbareren i syn under alteret den skare, som var blevet dræbt for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Derefter fulgte de scener, som er beskrevet i det attende kapitel i Johannes' Åbenbaring, hvor de, som er trofaste og sande, kaldes ud fra Babylon. [Åbenbaringen 18,1–5 citeret.]" Manuscript Releases, bind 20, 14.

Åbenbaringen atten, vers et til fem, fremstiller de to røster i vers et og vers fire. Den anden røst er kaldet ud af Babylon, og den markerer begyndelsen på søndagslovsfølgelsen, når den tredje engels mægtige bevægelse kalder Guds anden hjord ud af Babylon. Hun anbringer også afsnittet fra det femte segl ved åbningen af det syvende segl.

„[Åbenbaringen 6,9–11 citeret]. Her blev der for Johannes fremstillet scener, som ikke var virkelighed, men sådanne, som ville indtræffe på et tidspunkt i fremtiden.“

„Åbenbaringen 8,1–4 citeret.“ Manuscript Releases, bind 20, s. 197.

I Åbenbaringens bog, kapitel otte, vers et til fire, åbnes det syvende segl.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der tavshed i himlen ved en halv times tid. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra engelens hånd. Åbenbaringen 8:1–4.

Bønnerne fra middelalderens martyrer, som i det femte segl beder om, at Gud må lade dommen komme over skøgen, der bedriver hor med jordens konger, stiger „op for Gud“, når det syvende segl åbnes. Inspirationen sammenstiller åbningen af det syvende segl med den anden røst i Åbenbaringen atten, for det er ved den anden røst, at Gud kommer hendes misgerninger i hu, og da fordobler han hendes dom. Én gang for middelalderens martyrer og én gang for blodbadet under søndagslovskrisen.

Og jeg hørte en anden røst fra himlen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har

nået op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Gengæld hende, som hun har gengældt jer, og giv hende dobbelt igen efter hendes gerninger; skænk hende dobbelt i det bæger, som hun har skænket i. Åbenbaringen 18:4–6.

De få i Sardes, som ikke havde besmittet deres klæder, repræsenterer dem, der kom ud af Thyatiras historie, som endte i 1798. De fremstilles ved enkens skikkelse fra Sarepta, en enke, som var på vej til brylluppet i 1844.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for helligdommens renselse, sådan som det fremstilles i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, sådan som det fremholdes i Daniel 7:13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, sådan som Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Enken var ved at tilberede sit sidste aftensmåltid før sin død, da Elias befalede hende at tjene ham. Hun fremstiller de trofaste få i Thyatira, som går over i de trofaste få i Sardes, der samlede „to pinde“ til en „ild“.

De „to stænger“ repræsenterer begge det gamle Israels huse, som blev nedtrådt af hedenskabet og dernæst af pavemagten, men som skulle samles sammen og føjes sammen til „én stang“ i historien fra 1798 til 1844.

Og Herrens ord kom atter til mig og lød således: Du menneskesøn, tag dig et stykke træ og skriv på det: For Juda og for Israels børn, hans fæller. Tag dernæst et andet stykke træ og skriv på det: For Josef, Efraims stykke træ, og for hele Israels hus, hans fæller. Og føj dem sammen, det ene til det andet, til ét stykke træ, så de bliver ét i din hånd. Og når dit folks børn taler til dig og siger: Vil du ikke kundgøre os, hvad du mener med dette? da skal du sige til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Josefs stykke træ, som er i Efraims hånd, og Israels stammer, hans fæller, og jeg vil føje dem til ham, til Judas stykke træ, og gøre dem til ét stykke træ, og de skal være ét i min hånd. Og de stykker træ, som du skriver på, skal være i din hånd for deres øjne. Og du skal sige til dem: Så siger den Herre Gud: Se, jeg vil tage Israels børn bort fra folkene, som de er draget hen iblandt, og samle dem fra alle sider og føre dem til deres eget land. Og jeg vil gøre dem til ét folk i landet, på Israels bjerge, og én konge skal være konge over dem alle; og de skal ikke mere være to folk, og de skal aldrig mere deles i to kongeriger. Heller ikke skal de mere gøre sig urene med deres afguder eller med deres vederstyggeligheder eller med nogen af deres overtrædelser; men jeg vil frelse dem ud af alle deres boliger, hvori de har syndet, og rense dem; således skal de være mit folk, og jeg vil være deres Gud. Og min tjener David skal være konge over dem, og de skal alle have én hyrde; de skal også vandre efter mine lovbud og holde mine vedtægter og gøre efter dem. Og de skal bo i det land, som jeg gav min tjener Jakob, hvor jeres fædre har boet; og de skal bo der, de og deres børn og deres børns børn til evig tid, og min tjener David skal være deres fyrste til evig tid. Og jeg vil oprette en fredspagt med dem; det skal være en evig pagt med dem. Og jeg vil grundfæste dem og gøre dem talrige og sætte min helligdom midt iblandt dem til evig tid. Min bolig skal også være over dem; ja, jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. Og folkene skal kende, at jeg er Herren, som helliger Israel, når min helligdom er midt iblandt dem til evig

tid. Ezekiel 37:15–28.

Da Elias forlader Sarepta for at kalde Akab og hele Israel til Karmels Bjerg, samlede den enkestand, som var flygtet ud i ørkenen, to stykker brænde til den ild, der renser enken forud for brylluppet den 22. oktober 1844. Indsamlingen af de to stykker brænde er indsamlingen af Miller-bevægelsen, som fuldbyrdes i den sidste femogtresårige periode, der er identificeret i Esajas syv. Det nordlige rige led under Moses' forbandelse fra 723 f.Kr. til 1798, og det sydlige rige led under den samme forbandelse fra 677 f.Kr. indtil 1844. I 1844 blev de åndelige efterkommere af disse to bogstavelige nationer samlet til én stav, eller én nation.

Om intet andet definerer Ezekiel de to stokke som to nationer, der bliver til én nation.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim knuses, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn. Dersom I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

Hvis vi ikke vil tro profetien om femogtres år, vil vi ikke blive stadfæstet.

Vi vil fortsætte med at fremlægge Elias' symbolik i den næste artikel.